

31. szám.
Augusztus 5-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Szent Katolna.

Azzal vádolják az újabkori fiatalságot, hogy nem tanul, nem olvas semmit.

Íme tehát contraponidium gyanánt itt van egy ifju tudós, a ki mind azt, a mit a többiek meg nem tanultak, egy maga megtanulta és fejében tartja.

A mit a historicusok megírtak, Herodottul Szilágyi Sándorig.

A mit a csillagászok észrevettek, Anaximandertől Montedégói Albert Ferenczig.

A mit a régészek felástak, Layardtől Részó Ensel Sándorig.

A mit a bölcsészek kiokoskodtak, Zoroastertől Greguss Ágostig.

A mit a nyelvészek eldeclináltak, aszanszkrittól a jakutig.

A mit a természetbuvárok öszszegyűjtöttek Plinuistól Girókuti Pinzkéry Ferenczig.

A mi systemát a politikusok felállítottak, Mózesztől Bolnai Miklósig.

A mi törvényt a jog tudósok meghoztak, Lykurgtól az allgemeine Reichsgesetsblattig.

A mit a poéták összeversifikáltak, Musaeustól Sréter Kálmánig.

A mit a föld körül hajókázók tapasztaltak, Sataspestől Kertbeny Károly Máriáig.

Az Szent Katolna barátunknak mind a kis ujjában van!

A miért is méltán megérdemelte, hogy ily ifju létére az akademia tagjául megválasszassék.

A ki túlzásnak vélné fenn elősorolt állításunkat, vegye meg, és olvassa végig Szent Katolna barátunk útleírását két kötetben, melyért azok, a kik vele együtt utaztak, ugyan háládatosak lehetnek iránta,

mert Szent Katolna barátunk mellett nem csak a vasuton utaztak, hanem megutaztatának a föld minden hozzájárulható szigetein, tengerein és hegycsúcsain, a föld alatt, a levegőben, a ten-

gerek fenekén, a szellemek országában, a csillagok között, a mult századokban, az özönvíz előtti időkben és azokban, a mik még ezután lesznek, mert ezekben Szent Katolna barátunk mind úgy otthon van, mint én a svábhegyen.

Mi lesz még belőle, ha megkopaszodik? mely időt, hogy csendesen megérjen, tiszta szívünkől kívánjuk.

K—s M—n.

Beamter dal.

Túl a Lajthán

(ama bizonyos ministeri körlevél után.)

No már ez még is borzasztó,

Rettenetes egy állapot!

Hisz így a mi kezeinkből,

Egészen kifordúl a bot.

Hogy én még azt a paraszttól

Kérdezzem, hogy: *miként tetszik*

Általam kormányoztatni?

Ez volna a „starker Essig!“

Hogy még közgyűlést is tartsak,

A hol kérdőre vonjanak:

Fiskális nép, felforgatók:

Miért voltam olyan hanyag?

Hová lett nálam ez amaz?

Hogy áll, mint áll a közcassa?

Hogy azt palam et publice

Paraszt, burger bírálgassa?

Hát az meg mi, hogy ezután

„*Nézzük a törvény szellemét?*“

Mintha az volna a magja,

S a betű volna a szemét?

Törvényszesz? Hol főzhették ezt?

Mi pálinka-nem ez, kérlek?

Nincs is a kezem ügyében

Ehez még *spiritus mérleg.*

Aztán nem az az én dolgom,

Hogy én szellemet szemléljek;

Hanem, hogy a beadványon

Rajt'-e a competens bélyeg?

A szóbeli érinkezés

A paraszttal, ezt már értem

Ha belép: „*adsza, mit hoztál?*“

Ezt különben is megkérdem.

De hogy azt a reám bizott

Tapintatot hogyan értsem?

Tenyérről? vagy vissza kézzel?

Vagy újhegygyel? — Csak azért sem.

Hiszen csak az kellene még,

Hogy a parasztot én kenjem!

Holott annak az ő dolga,

Hogy ő kenjen szépen engem.

S végül: ez még az eczetágy!

Hogy én „tiszteljem a sajtót!“

Hogy a kész veszedelemnek,

Saját magam nyissak ajtót.

Hogy sok firkász újságiró,

Az én szörnyü vízőzönöm,

Mind rám essen, mind cibáljon,

S én azt mondjam rá: köszönöm.

Hogy ők nekem antrájbolják

Folyvást a szellemi pintset,

S én őket még úgy tiszteljem,

Mint „*megbecsülhetlen kincset?*“

Hej a régi jó miniszter

Bezzeg nem így védett minket!

Adott ránk mindenikünkre

Vízhatlan, tűzmentes inget;

Körülirt paragraphussal: —

Újságiró beleakadt,

Mihelyt hozzánk akart nyúlni;

S aztán támadt rajta lakat.

Ágyút, dárdát rendelt mellénk,

— A ki ránk mert nézni görbén,

Ha csak gondolni merte is:

Már a fején volt a törvény!

Nyársbahuzás, fűrészelés,

És mozsárban törés inték

A megrögött gonosz sajtót; —

Még sem birtunk velük mindég.

Hát még ha így ránk eresztik

E gonosz népet constanter,

S mi *subjective* ne bánjuk?

— Az ördög lesz így Beamter!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámbhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Most dolgozok jeles munkán; akarok kiad-nyi tizenköt kötetben, sub titulo; „közhaznu gratulatiok könyve,“ gyűjteményt valamennyi öszeszedet gratulatiokból is üdvözlő fölíratokból, a miket nagy esztendő lefolyása alata három különböző udvari kanczelaroknak megtiszteltek ugyanazok hivatalos körök, halakat (sed non „piscis“) advan először grof Forgacsnak, hogy zivatar után kisütötte orczájával, is felvilágosította tajikot, mit Vay kanczelar felhökel borította; masodsor grof Zichy Hermannak, hogy finyes tekintetivel új holdvilágosagot arasztotta ország- ra, a kit Forgacs ködökbe arasztotta, is harmazor Mailatnak, hogy ragyogo napkint feltűnte,

elüzvin iczakai sötitsiget, mit Zichy egünkre fel- deritete. Mind a harmat ugyanazon lelkesült kö- rökben kiszitetek, a miért is lesz szükségsz studium sertül dülő fiatalags számára.

Furcsa gyerekek kicsi volt kormányi hir- lapok! Kirdeznek finantzminisztertül: „aha, hol veszi ez most pinzt; mikor volt ra gongya mi- eneknek, hogy ne maragyon casaba semi.“ Eszembe jut anecdota, mikor egerek elpusztito- tak kamarabul minden elemozsinat, aztan gyüt macska: kinevetik neki: „mit fog ez it enyi?“ — „Mit? mongya macska; — hat legelőször isz titeket eszlek meg!“

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

Különféle remonstratio feliratok.

I. Remonstratio felirat a békák részéről az ő földes urokhöz.

Mély megilletődéssel tapasztaltuk, hogy excellentiád azt a mocsárt, a melyben mi eddig laktunk, kiszá- ritatni szándékozik.

Kár érte! mert igen szép mocsár volt; gyönyörűt hinar termett benne, s kigözölgése nagyon üdvös hatás- sal volt a körülakók kedélyére, a mennyiben azokat hi- deglelések által sokkal szelidebbekké tette.

Azonban, bár elég védokaink volnának a status- quo fenntartása mellett nyilatkozni, nem akarunk excel- lentiáddal vitába elegyedni; hanem aggodalomteljes szívvel kérdezzük, hogy hát ha már most a mocsár ki- szárad, hát mi belőlünk mi lesz? Méltóztatott-e erre gon- dolni?

Miután nem reméljük, hogy ez a buta paraszt nép, ha egyszer a vízi tők helyén buza fog teremni, bennün- ket kinevezzen a búzába fürjeknek és pacsirtáknak.

Annálfogva alázatosan bátorkodunk esedezni ex- cellentiádnak, hivatkozván következő érdemeinkre:

a) minthogy mi annyi éjszakán át, oly egyhangu harmóniával hirdettük az általános meglegedés hangját,

b) minthogy mi üdvös példát adtunk az otromba emberi népnek, hogyan kell valakinek a vízben vízi ál- latnak, a szárazon száraz állatnak lenni,

c) minthogy mi excellentiád udvarát is számta- lanszor körüljártuk és mindig a legtiszteletteljesebb jár- modorban közeledtünk.

Mindezeket figyelembe véve tehát reméljük, hogy excellentiád, ha már a mi posványunkat kiszárittatni el- odázhatlan feladatnak tekinti, egyúttal gondoskodni fog, hogy számunkra egy extra halastó ásassék, a melyben mi excellentiádat kellemetes éneklésünkkel még tovább is gyönyörködtethessük. *Következnek az aláírások.*

II. Remonstratio felirat a verebek részéről az ő földes urokhöz.

Mély kegyességű excellentiás uram!

A midőn egy részt hányilatkozatunkat emelnők

excellentiáddhoz, azon bizalomért, mely szerint bennün- ket, jószágának legragaszkodóbb híveit azon bizalommal megbízni bátorkodott, mi szerint e birtok terményei fe- lett örködni kegyeskedjünk, leereszkedő hódolattal so- roljuk el más részt bokros érdemeink laistromát, mely áll következőkből:

a) a parasztokat minden reggel felköltöttük, hogy menjenek dolgozni,

b) a mezőn sürgettük őket, hogy ne heverjenek,

c) a házaik ereszébe befészkelvén magunkat, hall- gatóztunk, ha nem beszélnek-e valami roszt,

d) kinn a mezőn megszámláltuk a buzafejeken levő szemeket; hogy emlékünkből tarthassuk, minden tizediket begyünkbe registrálván, hogy eképen a ravasz paraszt el ne tagadhassa, hogy mennyie termett,

e) fészkeinket a fatetőkire rakván, eként meg- akadályoztuk azt, hogy a fák az égbe ne nőjenek,

f) cseresnye és szőlő éréskor segítettünk szü- retelni,

g) és mindig és mindenkor egyhangulag egy nótát énekeltünk, melyben az általános meglegedés volt kifejezve.

Nb.: még a zabot is segítettük hegyezni!

Jelenleg azonban, úgy tapasztaljuk, hogy ezek a malitiósus parasztok hozzá fogtak az aratáshoz, a mi ór- runk elől a maguk számára learatván a gabonát, a mi elég csunya önzés tőlük.

Sőt még attól is tartunk, és méltán aggodunk, hogy az infámis paraszt az aratás után mingyárt csépelni is fog, s a mi megszámlált gabonánkat orozva elrejtí ver- mekbe; mert tessék elhinni, ilyen gonosz indulattal van a paraszt.

Annálfogva alázatosan, összetett lábakkal ugrálva, esedezünk excellentiádnak, méltóztatassék meghagyni az ispánjainak, hogy ha ez a csapás bekövetkezik, rólunk, a kik a *kévék* megérlelésére oly nagy befolyással vol- tunk, megemlékezni és bennünket továbbra is *szemmel tartani* el ne feledje. *Következnek az aláírások.*

Az országgyűlés mint quártélykereső.

A nemzeti múzeum ajtajánál.

„Ide nem jöhet ön tanácskozni, mert itt mi *alumni* akarunk.“

A lovarda ajtajánál.

„Ide nem jöhet ön, mert mi itt *nyargalni* akaunk.“

A redoutvigarda ajtajánál.

„Ide nem jöhet ön azzal a nagy könyvvel, mert itt mi *táncolni* akarunk.“

Az Európa terem ajtajánál.

„Ide nem jöhet ön, mert itt mi *ebédelni* akarunk.“

Az országgyűlés mint quártélykereső.

A Suhr circus ajtajánál.

„Ide nem jöhet ön, mert itt mi bukfenchezet hánygni akarunk.“

A Lloyd épület előtt.

„Ide ne tessék lenni szerencsénknek beméltóztatni, mert mi itt kseftelni akarunk.“

Az akadémia palotája ajtajánál.

„Ide nem jöhet ön veszekedni, mert itt mi felolvadásokat tartani akarunk.“

A vármegyeház előtt.

„Ide nem jöhet ön, mert itt még nekünk rettenetesen sok lekópizálni valónk van.“

III. Vén ifju legény.

Adonisz, született anno 1801.

Vály—Jóka Esztertől.

(Folytatás).

A főhadnagy unokaöcs, végkép itt maradt, az lett jószág felügyelő. Az kezeli a pénzeket, szóval mindenes, tántja nevetséges öltözködését dicséri, úgy szinte Adonisz is tetőtől talpig, az a két gyerek, — mert biz azok gyerekek: az anya már, a fia pedig még, minden szavát kész pénznek veszi. Magát a hadnagy ur őrnagynak czimezteti, és némelyek azt akarják tudni, hogy már több pénze van, mint tántjának, és előbb-utóbb még a fekvő birtokot is kezére keríti, nagyon valószínű is, hogy ha túléli Adonisz, ő lesz az örökös, mert nem hihető, hogy az a két ember valamikor még annyira vigye, hogy megházasodjék. *Okos férfi sem tud mind megházasodni*, — jegyezte meg keserűn nagynénem, — hát ez, a ki már a természettől is nem a legkitünőbbben van megáldva, a nevelés által pedig egészen elsanyarítva, még negyven éves korán túl is engedelmességhez szoktatva!

— Hát hisz az utóbbi igen szép tulajdon, — vágtam kaczagva nagynénem méltatlankodó magyarázatába, — az ugyan nem lehet ok arra, hogy feleséget ne kapjon, kivált mikor még oly gazdag is hozzá. — Ott lehet a gazdagság édes öcsém, — sietett felelni jó néném, — hát hisz az én István fiam is csak eltarthatott volna egy családot, nem dicsekedésből mondom, de hát legénynek sem volt utolsó az én fiam, — még sem tudott feleséget szerezni! — Láttam én, te is láthatál, elég szegény legényt annak idejében tisztességesen megházasodni. Szálankint hordják össze a kis fészkeknek valót, de összehordják! Haza viszik párjokat, és az isten megáldja, megsegíti őket továbbra is. Hidd meg öcsém, — beszélt egészen elkeseredve nagynéném, — sokkal több olyan vén ifju legény van, a ki eltarthatna egy háznépet bú nélkül, mint isten szegénye; hiszen gazdag az isten! Én csak azt mondom, akár mennyi gazdasága van is, ha meg nem tudott házasodni, én előttem csak olyan gyagya férfi, mind valamennyi, — még a magam fiát sem veszem ám ki, — mind oly élhetetlen, mint ez az Adonisz.

Idéig historizálta nekem ezer nyolczszáz negyvennyolczban Adonisz élte voltát, boldog emlékezetű nagynéném, a ki mint tréfásan említette, született anno 1801. esztendőben.

Hosszú sora az éveknél mely sok változást és bizony sok bánatot is hozott, nem csak nekem, hanem méltán mondhatom, hogy nekünk, vonult el felettünk. —

Nagynéném elköltözött egy boldogabb világba, én is más vidékre követtem sorsomat. Alig hallottunk egymásról valamit, csak egy-egy gyászszegélyű levél jelent meg olykor, a melyben tudtomra adták életben maradt kedves rokonim, egyik vagy másik szeretett, hozzájok tartozó kedvesök elhunytját, így tudtam meg Lórika halálát is. István bácsi is elhalt, attól még egy selyemre festett családi czimert is küldtek, — a nemes czimer lefelé fordítva volt festve, jeléül, hogy István bácsi volt abból a családból az utolsó férfi ivadék. Krisztinka is

elhalt. No de, ha én minden kedves halottamat el ohajtanám sorolni, magam tulajdon keblem alig behegedt sebeit szagatnám fel, pedig épen azt kívánom kerülni a boldogabb multak emlegetésével.

Olyan boldogtalan embert pedig nem képzelek, a kinek soha se lett volna kedves halottja; de azok után hiába sóhajtunk, mert élő szemeinkkel azokat többé nem láthatjuk, — majd mi is utánnok megyünk!

Addig hát, a mennyire lehet, emlegessük az olyan ismerősöket, kiket csak mint felebarátinkat, nem mint kedveseinket szeretünk ez életben.

Én a *Honnak* most is igen hűséges olvasója vagyok, hanem az első fél évi számokat talán egy betűig mind olvastam. Hát egyszer csak olvastam ott az árverések, csődök s a. t. rovatban, hogy N. Ádám hagyatékához a kik igényt tartanak t. i. a hitelezők, bizonyos határ időre jelenjenek meg Budán.

Adonisznak családi és igazi kereszt nevét olvasva kíváncsi lettem, mint került Budára? és mért jutott hagyatéka csőd alá?

Ha egyszer egy asszony kíváncsi valamire, az aztán addig kutat, míg meg nem tudja. Én is hát ilyen formát tudtam meg Adonisz utóbbi évéből, leírom úgy a mint én hallottam — úgy adom a mint vettem. —

A táncznak mindvégig kedvelője, sőt utóbb imádója volt, annak élt és attól halt is meg. Vagyonát a tánczért áldozta fel; mert a hadnagy vagy őrnagy unoka testvérnek nem sikerült Adonisz mindenéből kifosztani, és még a meglévő fekvő birtokot is a maga részére átiratni vagy testálatni, előbb kitorpte nyakát lovaglás közben, nem élte túl azt kit még örökölni reménylett. Adonisz őszinte megsiratta, és igen keservesen érezte egyedül létét, most lett már igazi árva — hatvan éves korában — édes anyja, az utolsó években már egészen bohókássá lett. Stánczika már több évekel az előtt meghalt, hagyott maga után sokaságát a furcsábbnál furcsább, sajátságos fantasztikus öltözeteknek. Halála órájáig nem szűnt meg soha bolondja lenni.

Anyja elvesztén Adonisz nem igen bánkódott, ott volt az unokatestvér, az vigasztalta; de most végkép egyedül maradt! egészen jót tehetetlen volt magával.

Budán épen akkor ütött ki az operett-járvány, fokozva a kánkándüh által, a mit végre sem tudtak más szerrel mint az ördög pilluláival kiirtani. Nem használt az ellen semmi, üldözték szóval, irással, fel sem vette, még a dorongolást se. Ujságokban felszóllaltak, szeme közé kaczagott a kritikusknak a nyavalygás, és ragadott magával fiatal, vénet, szegényt, gazdagot, boldog, boldogtalan — míg aztán az ördög pillulástól mindenestől kiirtotta, sőt még a fészket is gyökerestől elvitte pokol országába, annak a szegyenletes nyavalyának.

De addig ugyan sok mindent elvitt ám még a mellett, az a mindenkitől gyalázott, de azért keresett látványos kór.

A többek közt Adonisz vagyonát is. —

Az egyedül maradt hatvan esztendő árva is halott valami új táncz neméről, jó lesz ő neki most vigasztalásul azt studirozni. Elutazott hát a hely színére. Perse az első látásnál már megragadta a járvány. De Ado-

nisz a viláért sem hitte volna senkinek, hogy az neki veszedelmes nyavalyává fog alakulni.

Nem elégedett meg az esteli előadások szemlélésével, volt módjában kiszikszólni a bájos tánczosnék kegye által, hogy a próbákra is bejutott. — Bezzeg nem fekete cukrot osztogatott az ottani tánczosnéknak, hanem ragyogó ékszereket, a rózsá cukrot pedig piros *babás* bankókba takargatva kínálgatta az illetőknek; az ördög piluláiból annyit élvezett, hogy utóbb már nem volt elegendő pénze az árát fedezni, — no de akadtak jó szívű hitelezők, a kik adtak neki kölcsön, tudná isten hányszoros kamatra. Édesanyja ékszereit is mind elosztogatta az elbájt Adonisz, míg aztán szerencséjére a jól tevő halál véget vetett életének, melynek utolsó évében azt látszott bebizonyítani a természet, hogy minden férfinak van, — mint mondani szokták, — bolond eszeteje, szegény Ádámnak igen későn érkezett, — lehet ugyan azt az ellenvetést tenni, hogy egész életében sem volt okos, szegény jámbor, az igaz is; — hanem halála előtt csakugyan legkevésebbé mutatta magát annak.

En azt hiszem, ha Stanczi, mikor sógorától örökölt, akkor fiát a helyett hogy táncolni taníttatta, gondolta volna meg, hogy negyven éven túl levő férfinak, már nagyon ideje megházasodni, nézett volna körül egy életre való leány után fia számára, — nem tánczmester után, — egy okos feleség sokat közörrülhetett volna Ádámnak elhanyagolt és elnyomott jellemén, valami kitűnő, derék férfi ugyan már nehezen vált volna belőle, de hasznos tagja a nemzetnek még lehetett volna, míg így a sok vagyont elpazaltta, és még csak egy köny sem hullott koporsójára. — A hitelezők pedig megosztottak a még megmaradt vagyónon kaczagva. —

Az elbeszélésben fáradhatatlan nagynéném elhiztorizálta nekem még ígérete szerint, Teszi Bódi és annak két testvér bátyja, vén legény korukbani viselt dolgait, sőt még elkezdte az édes apjokon, a ki nagynéném tréfás megjegyzéseként szinte csaknem vén ifjú legény maradt, hanem az szerencsére még elég jókor találkozott egy hozzá illő derék leánnyal, a ki megmentette őtet a vén ifjú legénység szégyenétől, de fiai elég agglagényekké vénültek.

Bernát Gáspárhoz Bernát Gazsi.

Pest, 1865.

Megmondtam ugy-e, hogy nem egy könnyen szabadulsz te Mexikóbul. Igazam van. Régi nótát fívlak, mely ezer év előtt is új volt, ma is az. Dejsz' ösém, nem egy hamar és könnyen hagyjuk mi el azt a helyet, a hova telelepedtünk. — Keleties erénymaradvány. Egyébiránt ha a sors ugy akarja, hogy idegen országban imádd az ősi hon szent nevét: ám legyen. Ótalmazzon isten. Szeress minket a távolban is oly melegen, mint mi tégedet itthon szeretünk.

E levelet aligha későn nem kapod, mert fő posta-expeditorom — a repülő pudli — veszélyes beteg. Egy buldog-estélyen hűtötte meg magát a szegény pára, és jelenleg előagyizom szédélgesi rohamárban fekszik. Miután róla mind a fel, mind az alfacsultás lemondott: azon ó budai csodadoktor által gyógyíttatom, a kinek oly hatalmas pióczái vannak, hogy az ember fiából még a régi adósságot is kiszívják.

Levélkésedelmi kilátásom miatt nincs más választásom, mint az, hogy a nálunk megalakult rendszer variátiórul röviden értesítselek. A hozzátok hamarabb érkező külföldi lapokból bővebben és szabadabb eszmék után fogsz tudósíttatni.

Hogy a veszett fejszének nyele megmaradjon, tehát repülő pudlim helyetteséül ezennel azon vén sólymot surrogálom, a ki a hét éves burkus háboruban már mint két kulacsos spion szerepelt. Ha választ akarsz általa küldeni, vigyázz, nehogy Budapest helyett Grönlandba vigye a levelet, mint hajdan a Bach sógor emberei. E jó madár nagyon részeges. Gödényotkányra főleg kiválólag szereti a madérát. Azért hát délelőtt inditsd utnak.

Reformjainknak még csak a kulcsát birjuk. A felnyitandó frigyláda tartalma isten kezében van.

Apostoli oszlásról azonban már most is tudósíthatlak. A paraplis osztály legközelebb gyérülni fog. Ideje. Mindenki a maga helyén.

A sors kereke hol erre, hol arra forog; és így megeshetik, hogy a nálunk négy éviglen kintornált tollatlan vércsefaj hozzátok is elvándorolhat. Meglehet őket ismerni e világpolgáriás hátiratról: ubi bene, ibi patria. Kedvencz eledelük a beszózott paragrafus. Ezt a csemegét nagyon szeretik.

Engem a napokban egyszerre fátum is ért, szerencse is. A szerencse ugy mutogatta foga fehérét, hogy egy szép reggelen Törökországba hívtam meg finansznisterül. Ismerve a csibukkos collegák azon művészi talentomát, mi szerint se ki nem mondható, se ki nem fizethető államadósságuk által földi arithmetikánkat végkép tönkre tevék: tehát én a generál-quittet kötöttem hivatalomhoz. Megbuktam, mert ők továbbra is a kontórendszer szárnyai alatt akarnak szunnyadozni. Éljenek a nemes versenytársak!

Börzei befolyásomra nézve tözséri örömmel irhatom neked, hogy papírjaim jelenleg emelkedő félben vannak. A rongy javadalmak jelenlegi fatális időszakában e szerencsét azon finansz-csinynek köszönhetem, hogy az összefizött státuspapirokat sárkány alakban jártatom a magasban. Olcsó és biztos emelkedés.

Isten veled.

U. i. A közelebb föl és lebukdosott Shuller háznál tizenegy milliót vesztettem rézpénzben. Jól tudhatod, hisz' akkor, midőn ez összeget három évig hordattam a bankár pénzéibe: együtt spekuláltunk. Hallom, hogy huszonöt garassal akarnak kielégíteni. Jó, hogy el nem fogadtam. In solidum levén velem mint üzértárs lekötelezve: a summa felét te tartozol fizetni. A pénz nemén ne aggódjál, fölveszem én a magam rátáját aranyban is.

Tintási és porzói.

Tintási. Mért rángatózik ugy a képed Porzói, mintha Vitustánczot járna?

Porzói. Már hogy ne rángatóznék a képem, Tintási? mikor reggel a volt minsteremtől kellett elbucsznom, sirás és könnyhullatást csinálnom, délután meg az új minsteremnek gratulálnom, s egyszerre örülnöm és extasisba jönnöm. Belebolondul ebbe az embernek az arca.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Furcsa emberek azok, a kik csak akkor szeretnének bennünket, ha mi nekik nem szeretnénk magunkat.

— (Valyon hogy érzik magukat a bécsiek a Beleredi miniszterium alatt?) Nem igen örülnek neki, mert most ők vannak *csehül*.

— (Micsoda roszt tréfát követett el már megint Bismark úr?) Azt, hogy a *May-t* öszszekonfundálta az *Aprillel*.

— Az Üstököst még Mexicóba is megrendelték; utolsó posta: Puebla! (Most bántsá már aztán valaki Mexicót!)

— Az új osztrák ministerium csakugyan szerencsésen van öszszeválogatva: az egyiknek a nevében benne van az *ész* (Mens), másikában a *hit* (credi), harmadikában a *házi isten* (Lar).

— Már megint egy új pártelnevezés kapott lábra, mely historicummá kezd válni: bizonyos nézetek követőit úgy hívják országszerte, hogy „*athokisták*.”

— Lincolnról még egy adomát mondanak. Mikor Sherman kérdezte tőle, hogy elfogja-e Davis Jefferson, vagy engedje szaladni, így felelt rá: „tudja ön, egyszer egy mértékletességi egylet főnöke utazott a Savannán, s ott előfogta a zivatar; bőrig átázva kénytelen volt egy ismerőse tanyájára betérni. Az készített neki limonádét, minthogy az apostol nem iszik spirituosumukat. Most azonban még is átlevén ázva erősen, jónak látta a gazda megkínálni vendégét, hogy talán még is egy pár csepp rum a limonade között nem vezetne kárhozatra, mit gondol? — „Már hiszen, szólta a mértékletesség apostola, én ugyan tiltakozom az ellen, hogy ön rumot tegyen bele, de ha úgy tudja bele tölteni, hogy én ne tud-

jak fölöle semmit, hát csak megiszom.“ — Ez alatt aztán érthette Sherman, hogy ha úgy el tudja szalasztani Davist, hogy Lincoln ne tudjon fölöle semmit, ez nem bánta volna.

Isztrikuez és Nasszalmiceszkul.

I. No, bruder; azt ígértük otthon, hogy nem jövünk haza vasút nélkül.

N. Vigyünk nekik legalább egy gőzgépet, meg egy locomotivet.

I. Hogy hogy?

N. Úgy, hogy — én veszek majd egy talyigát, te végy egy kávémasinát, az lesz a locomotiv, ez pedig a gőzgép.

A „Tisza-vidéki magyar vaspálya“ krónikájához.

Pár évvel ez előtt egy holdvilágos éjen, a vegyesvonat a Kun laponon haladván, a hátulra függesztett terhes kocsik láncza elszakadt, s tiz teher kocsi elválik és elmarad, a mozdony (köznyelven „*maschina*“) pedig odább robog a személy kocsikkal. Ezt senki észre nem vette jó darabig, mert a mozdony kormányzónak gondoskodása csak tüzes paripájára terjedhet, hátra tekinteni nem köteles, csak előre; a teherkocsik tetejére rakott szarka fészkekbe helyezett örök pedig fészkeikben édesdeden aludtak, de a teherkocsik a már kapott lóderő folytán az elszakadás után még jó darab ideig, mint anyjuktól elmaradt csikók nyargaltak hűtlen mamájuk után. De elvégre is kifogytak a szuszából, s megállottak. Ekkor ébredt fel a kocsik legutolsóbbikán szunnyadozott ör. Fel áll — „*statiót*“ nem lát, — bámul a csenden és magányon. — Végre elrikkantja magát a veszedelemben a 10-ik kocsi tetején még folyton mélyen alvó ör társához:

Hej! hol van a „*maschina*“?

Az álmából felszuszokolt, még mindig guggasztva teljes phlegmával huz elő mellénye oldalzsebéből egy szál gyufát, s szól: azt a megszólító felé tartva:

„Itt a *maschina*.” —

„Nem az a *maschina*, a másik *maschina*“ — förmed rá vissza az examiner.

„Másik *maschinám* nincs, csak ilyen bűdösköves,“ felel nyugodtan az álomittas társ, s édesen folytatta félbeszakított szendergését.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.